

[Anne Grete Holmsgård]

set kapacitet. Det er ikke noget, jeg har fundet på selv. Det er noget, miljøministeren har været så venlig at fortælle mig den 25. januar 1985. Da havde jeg stillet det spørgsmål, om miljøministeren ville være så venlig at igangsætte denne modernælksundersøgelse. Ministeren skrev bl.a. til mig, at der kun er ét sted, hvor man kan foretage dioxinanalyser i Danmark, og det er på kemikaliekontrollen, og at det vil være så tidkrævende at gennemføre to undersøgelser samtidig, at man ikke vil kunne undgå en kraftig tidsforskydning med hensyn til resultaterne. Så tænkte jeg, at det bliver endnu værre, hvis vi skal have tre undersøgelser.

Hvis jeg skal vælge, hvad jeg helst vil have, vil jeg helst have en modernælksundersøgelse, som viser noget om koncentrationen i mennesker, fremfor at få et billede af, hvor meget der er i leverpostej, ost, fede sild osv.

For det andet vil jeg gerne have nogle undersøgelser, der viser præcist, hvad det er, der kommer ud af skorstenene på de forskellige typer anlæg, for det kan – om noget – spore os ind på hovedkilden. Det kan også spore os ind på, om det er korrekt, at der kommer mindre dioxin ud af skorstenene, når man sætter temperaturen op. Jeg vil tillade mig at sætte et beskedent spørgsmålstegn ved, om dette holder stik i virkeligheden, og om det er tilstrækkeligt at sætte temperaturen op til de 950° C, miljøstyrelsens rapport taler om. I Basel på Ciba-Geigy, hvor man i øjeblikket forsøger at brænde de rester, der blev skrabet op fra jorden i Seveso, af, er man oppe på en forbrændingstemperatur på 1.500° C og en efterforbrændingstemperatur på 1.250° C. Det kunne måske være et signal om, at det ikke er tilstrækkeligt med de 950° C. Det kan vi få nogle indikatorer for, i det øjeblik vi har målinger på forskellige typer kedelanlæg med forskellige typer filtre og selvfølgelig også anlæg med forskellige temperaturer.

Jeg er helt tryk ved, at miljøstyrelsen kan opstille et sådant program; det vil jeg naturligvis overlade til den. Jeg synes bare, at det ville være ærgerligt, hvis en eller anden hastigt iværksat undersøgelse af andre fødemidler ligesom skulle spænde ben for, at vi får gennemført de to undersøgelser, som jeg og de øvrige ordførere finder helt nødvendige. Jeg vil godt sige, at med en modernælksundersøgelse mener vi simpelt hen igangsæt-

ning af den undersøgelse, der allerede er udarbejdet. Vi kan ikke se nogen grund til, at man skal diskutere det yderligere.

Så vidt jeg har forstået, er man udmærket i stand til at sammenligne de analyseresultater, man kan få i Danmark, med udenlandske resultater. Det handler vel bare om, at man bruger den samme analysemetode. Det behøver ikke nødvendigvis at køre samtidigt. Vi kan glimrende sætte vore undersøgelser i gang, og så kan vi på et senere tidspunkt sammenligne med de resultater, man får frem i Sverige, hvor man også er gået i gang med en modernælksundersøgelse. Man regner oven i købet med, så vidt jeg kunne forstå på det svenske Miljøaktuelt, at foretage undersøgelser, ikke med tilbagevirkende kraft, men af eventuelle modernælksprøver, der har ligget nedfrosset i mange år, så man på den måde kan få en tidsprofil og et billede af, om der har været stigende dioxinforurening, og hvor kraftig denne stigning eventuelt har været.

Det, der er sket i løbet af de sidste par måneder, og som også giver sig udtryk i denne debat, er, at i december 1984 gik man med baggrund i miljøstyrelsens rapport faktisk ud fra, at det, man skulle måle, var det værst tænkelige tilfælde, som man antog var dér, hvor det maksimale nedfald fra de enkelte forbrændingsanlæg var.

Jeg synes bl.a., at de modernælksundersøgelser, stikprøveundersøgelser, der er foretaget – både de to danske og de ni andre hos svenske og vesttyske kvinder – viser, at man må frygte, at der er tale om meget større baggrundsforurening, og at forureningen i virkeligheden ikke er koncentreret særlig kraftigt omkring forbrændingsanlæggene. Hvis det holder stik, er det temmelig ærgerligt at skulle bruge ressourcer på at finde en af disse pragtfulde stationære kvinder, der har boet i en zone med maksimalt nedfald i de sidste 20–25 år.

Det var sådanne kvinder, miljøministeren var ude efter i sine svar til mig, og hans begrundelse for, at han ikke rigtig kunne gå i gang med denne modernælksundersøgelse, var bl.a., at de var så svære at få fat på. Ja, det tror pokker! Men de er måske heller ikke særlig interessante at få fat på. Det er da udmærket, hvis man kan få fat på et par af dem til et sammenligningsgrundlag, men jeg synes egentlig, det er mere interessant at få et